

Interview met Charles Rutten: de rol en de werkwijze van het Coreper (Den Haag, 29 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_charles_rutten_de_rol_en_de_werkwijze_van_het_coreper_den_haag_29_november_2006-nl-8b2e01d4-e944-4ffb-ba01-aeob2aodebee.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Charles Rutten: de rol en de werkwijze van het Coreper (Den Haag, 29 november 2006)

[Étienne Deschamps] Van 1960 tot 1969, hebt u in Brussel de functie van Plaatsvervangend Permanent Vertegenwoordiger voor Nederland bij de Raad van de Europese Gemeenschappen bekleed. Kunt u voor ons beschrijven, ons uitleggen, hoe toendertijd de werkwijze en de rol van het Coreper voor de besluitvorming van de Raad was?

[Charles Rutten] Ja, het Coreper, dat wil dus zeggen het Comité van de Permanent Vertegenwoordigers, had als werkopdracht de besluiten van de Raad voor te bereiden. Algemeen gesproken ging het daarbij, en daarbij langzamerhand steeds meer, om technische vragen, en soms wel heel erg technisch. Het Coreper bereidde deze voor met behulp van subcommissies enz., en de ministers – want in het begin was het bijna steeds de Raad van ministers die bijeenkwam, op het vlak van ministers voor Buitenlandse Zaken –, de ministers gaven er vanuit de verte de voorkeur aan het Coreper overeenkomsten te zien bereiken, om zich zodoende niet met dossiers te moeten bezighouden die ze niet interesseerden. En dat, dat was nu voornamelijk de rol van het Coreper.

Dit betekende dat het Coreper, stukje bij beetje een soort positie ontwikkelde, waardoor het....men zou kunnen zeggen macht – ik zou het liever invloed willen noemen – omdat het geen echte macht had, het kon geen zelfstandige beslissingen nemen, wel kon het voorstellen aan de Raad van ministers voorleggen. Het liefst maakten wij daar voorstellen A van. Een voorstel A, dat was een voorstel, dat op het vlak van het Coreper de ruimte gaf voor een volledige overeenkomst, en die dus door de ministers alleen nog maar formeel moest worden aangenomen, maar zonder debat.

Dit systeem van voorstel A leidde, vanzelfsprekend, tot een wantrouwen van buitenaf, waar een heleboel mensen de indruk hadden dat het Coreper praktisch probeerde de macht van de ministers voor zichzelf op te eisen. En dat was natuurlijk volledig onmogelijk, want zij waren maar functionarissen, het Coreper – natuurlijk waren het diplomaten, maar toch, functionarissen. Dus was hun dat niet toegestaan en dus gebeurde het ook niet meer. Maar wel was dit de enige manier om de Raad van ministers the laten functioneren. De ministers konden dan hun werk doen en zich op de politieke vragen concentreren en, tja, die waren van genoeg belang om hun gehele aandacht op te eisen.

Het Coreper was daarover verdeeld – dat is toch zeker de vraag, die u wilde stellen, vermoed ik. Daar was het Coreper I en het Coreper II. Het Coreper I, dat waren de plaatsvervangers. Iedere Permanent Vertegenwoordiger had een plaatsvervanger en ik was de Plaatsvervanger van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland. De werkverdeling was zo, dat de plaatsvervangers zich bezighielden met de technische vragen in de ware betekenis van het woord, wil dus zeggen, op alle gebieden, terwijl het Coreper II - dat waren de ambassadeurs - zich meer bezighield met de vragen van politiek of juridisch belang, of voor externe betrekkingen, enz. En dat was een taakverdeling die ons heel wat werk bezorgde, aan ons, de plaatsvervangers, omdat dat betekende dat wij eindeloos lange zittingen hadden, eerst om te leren begrijpen, waar het allemaal over ging, en daarna om te proberen om tot een overeenkomst te komen. Maar, *grosso modo*, zo zag de werkverdeling, de werkwijze van het Coreper er uit.

Ik herinner me nog goed aan een lid van het Europese Parlement, de heer Van der Goes van Naters, die kortgeleden op de leeftijd van 101 jaar is overleden, die steeds betoogde dat het Coreper een uitvinding van de duivel was, omdat de ambassadeurs de macht van de ministers voor zichzelf hadden opgeëist. En dat bestrijd ik.